

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. С., 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., II ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на трети декември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Румяна Б. Пенева

ЧЛ.ве: Иванела Ат. Караджова
Трифон Ив. Минчев

при участието на секретаря Стойка Ив. Нанева като разгледа докладваното от Румяна Б. Пенева Въззивно търговско дело № 20255501000345 по описа за 2025 година

Обжалвано е решение №443/13.05.2025 г., постановено по гр. д. №2404/2024 г. по описа на Районен съд – С., в частта, с която „Л.“ АД е осъдено да заплати на Т. М. Т., сумата от 15 258,64 лв., представляваща левовата равностойност на 7 801, 62 евро - такса за предсрочно погасяване, платена без основание по прогласени за нищожни с влязло в сила решение по гр.дело №1962/2023г. клаузи на чл.2.4, (е), (ii) и чл.2.4, (е), (iii) от Договор за бизнес кредит №8171/12.04.2022г. и са присъдени разноски по делото.

Въззивникът „Л.“ АД излага доводи за недопустимост на обжалвания акт, както и за неправилност и необоснованост, като са изложени съображения в тази връзка. Направено е искане да се обезсили решението като недопустимо, в условията на евентуалност да се отмени като неправилно и се постанови друго, с което да се отхвърли предявеният от ищеца в първоинстанционното производство иск, като неоснователен и недоказан.

В законния срок е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от страна на въззиваемия Т. М. Т., в който са изложени доводи за неоснователност на въззивната жалба Направено е искане да се потвърди първоинстанционното решение. Претендират се разноските във въззивното производство.

Постъпила е и частна жалба от въззивника „Л.“ АД против определение №1948/01.07.2025г., постановено по гр.д. №2404/2024г. по описа на Районен съд – С., постановено на основание чл.248, ал.1 от ГПК, с което е оставена без уважение молбата на „Л.“ АД за изменение на решението в частта за

разноските като неоснователна. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на обжалваното определение. Направено е искане същото да се отмени като неправилно и се постанови ново, с което да се намалят като прекомерни присъдените разноски за адвокатско възнаграждение в полза на ищеца по първоинстанционното дело.

В законния срок е постъпил отговор на частната жалба от Т. М. Т., с който е взето становище, че същата е неоснователна и следва да се остави без уважение, като се потвърди първоинстанционното определение. Изложени са подробни доводи в тази връзка.

Съдът като обсъди събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните, намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл.1 от ЗЗД.

Ищецът Т. М. Т. моли съда да постанови решение, с което на основание чл.55, ал.1 ЗЗД да осъди ответника „Л.“ АД да заплати на ищеца Т. М. Т. сумата в размер на 18 542, 88 лева, която сума е заплатена от ищеца на ответника на основание клаузите на чл.2.4 (е), (ii) от Договор за бизнес кредит №8171/12.04.2022г., които клаузи са прогласени за нищожни с влязло в сила решение, постановено по гр.д.№1962/2023г. по описа на Районен съд – С.. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът „Л.“ АД София представя писмен отговор в срока по чл.131 ГПК, в който взема становище, че оспорва изцяло предявения иск и счита същия за неоснователен.

По делото не е спорно, че между ЕТ „Е. - Т. Т.“ С. (кредитополучател), Т. М. Т. (солидарен и ипотекарен длъжник) и „Л.“ АД София (кредитор) е сключен Договор за бизнес кредит клиентски №8171/12.04.2022г., по силата на който „Л.“ АД се е задължил да предостави на ищеца ЕТ „Е. - Т. Т. лихвоносен обезпечен кредит с максимален размер на главницата до 28 700,00 евро, а кредитополучателят се е задължил да върне кредита, заедно с натрупаната върху него лихва по реда предвиден в чл.2.3 и чл.2.4, в срок от 180 месеца.

Съгласно разпоредбата на чл.2.3 от договора, кредитополучателят дължи на кредитора фиксирана лихва в размер на 20% на година върху усвоената и непогасената част от главницата на предоставения кредит. В чл.2.4, (е), (ii) страните са договорили, че кредитополучателят има право да погаси предсрочно кредита при условие, че заплати такса за предсрочно погасяване в размер на 8,5% от всички вноски, които заемополучателят би дължал според погасителния план, приложен към договора като Приложение №1, ако заема не бе изцяло или частично погасен предсрочно. В случай, че са изтекли 36 месеца от отпускане на кредита и кредитът е бил винаги редовен, такса предсрочно погасяване не се дължи. Съгласно клаузата на чл.2.4, (е), (iii)

Кредитополучателят има право да погаси предсрочно кредита при условие, че заплати при частично предсрочно погасяване такса в размер на 8,5% от всички вноски, които Кредитополучателят би дължал за частично, предсрочно погасената сума според погасителния план, приложен към договора, като Приложение 2, ако кредита не бе изцяло или частично погасен предсрочно. Частичното предсрочно погасяване по подразбиране се извършва с намаляване на срока на договора, като се извършва за сметка на последните погасителни вноски по погасителния план към първите.

Видно от данните по делото - представена вносна бележка, на 07.06.2022г. ищецът Т. М. Т. е заплатил по Договор за бизнес кредит клиентски №8171/12.04.2022г. сумата от 74680,08 лв.

Видно от приложеното гр.дело №1962/2023г. по описа на Районен съд - С., с влязло в сила решение №2 от 02.01.2024г., са прогласени за нищожни клаузите на чл.2.4, (е), (ii) и чл.2.4, (е), (iii) от Договор за бизнес кредит №8171/12.04.2022г., сключен между ЕТ „Е. - Т. Т.“, в качеството на кредитополучател, Т. М. Т., в качеството на солидарен и ипотекарен длъжник, и „Л.“ АД, в качеството на кредитор. Горепосоченото решение е потвърдено с решение №169/15.05.2024 г. постановено по в. т. д. № 115/2024 г. по описа на Окръжен съд – С..

За изясняване на делото от фактическа страна, пред първоинстанционния съд е назначена съдебно-счетоводната експертиза, от чието заключение се установява следното:

Сключения Договор за бизнес кредит №8171/12.04.2022г. е за сумата 28 700 евро /56 132,32лв./, с шестмесечен гратисен период, за срок от 180 месеца /15 години/, при падеж на първа редовна погасителна вноска: 12.10.2022г., по приложен погасителен план. В приложение №2 от договора е вписано, че вноските се плащат по: банкови сметки в „**“ АД, с титуляр „Л.“ АД..

Съгласно вносна бележка, на 07.06.2022г. от Т. М. Т. за платени в брой в полза на „Л.“ АД 74 680,08лв. с основание: Бизнес кредит кл.н 8171/12.04.2022г. С бордеро 221589882650, вальор 07.06.2022г., с дата на плащането 07.06.2022г. са продадени 38141.00 EUR, с основание: продажба на валута и са закупени 74 680.08лв., при курс EUR 1/ BGN 1.958000 с клиент Т. М. Т./***** бизнес, кредит кл.н.8171/12.04.22 във Финансов център С. - Театър.

В счетоводната система на „Л.“ АД е отразена получена сума в размер на 37 872,32 евро, която е разпределена както следва: 28 700,00 евро - главница, 876,70 евро – редовна лихва, 44,00 евро – такса управление, **7801,62 евро – такса предсрочно погасяване** и 450,00 евро – заличаване.

Видно от експертизата, кредитът е погасен предсрочно изцяло и дължимата такса, изчислена по чл.2.4, (е), (ii) от договора е в размер на 7801,62 евро, изчислени както следва: По погасителен план /приложение №2 към Договор за бизнес кредит клиентски №8171/12.04.2022г./ общият размер на погасителните вноски е 91 783,80 евро, в това число: 18 914,04 евро - за

първите 36 месечни вноски /в които са включени лихва, главница и такса управление, от 12.10.2022г. до 12.09.2025г. вкл. по 525,39 евро; - 72 869,76 евро - за останалите 144 месечни вноски /в които са включени лихва, главница и такса управление/, от 12.10.2025г. до 12.09.2037г. вкл. по 506, 04 евро; 91 783,80 евро x 8.5% = 7801,62 евро, която сума е начислена и удържана, съгласно предоставените от ответника счетоводни данни.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По възражението за недопустимост на обжалваното решение, поради неподведомственост на делото.

В т.6.8(с) от сключения между страните Договор за бизнес кредит с клиентски номер 8171 от 12.04.2022г., действително е предвидено, че страните се споразумяват, че споровете между тях могат да се разрешават и чрез арбитраж, при изрично посочена компетентност на Арбитражния съд при Асоциация БЪЛГАРСКИ АРБИТРАЖЕН СЪД.

Видно от приложеното гр.д. №1962/2023г. по описа на Районен съд – С., което е било с предмет нищожността на клаузите на чл.2.4 (е), (ii) и чл.2.4 (е), (iii) от Договор за бизнес кредит № 8171/12.04.2022г., въпросът за подведомствеността е разрешен с влязло в сила определение №2241/01.09.2023г. /л.89 – 90 от същото дело/.

С определение № 2414/11.09.2024 г. постановено по гр. д. №2404/2024 г. по описа на Районен съд – С., съдът също е приел, че спорът е подведомствен на съда, като това определение е потвърдено с определение № 1213/03.12.2024 г., постановено по в. ч. гр. д. № 669/2024 г. по описа на Окръжен съд – С..

Освен гореизложеното, въззивният съд намира за необходимо да посочи, че въззивникът „Л.“ АД при всички положения е запознат със съдебната практика на ВКС, обективизирана в [Решение № 26/22.02.2024 г. по т. д. № 1253/2023 г. на ВКС, I т. о., Решение № 175/25.10.2024 г. по т. д. №1627/2023 г. на ВКС, II т. о. Решение № 217 от 19.12.2024 г. на ВКС по т. д. № 73/2024 г., II т. о., ТК, Решение № 98 от 7.04.2025 г. на ВКС по т. д. № 2180/2024 г., II т. о., ТК и др.](#) В така цитираните решения безпротиворечиво е прието, че заемателите по договорите за кредит, сключени с „Л.“ АД, имат качеството на "потребители" по смисъла на [§ 13, т. 1 от ДР на ЗЗП](#), съответно разрешеният с атакуваното арбитражно решение спор е потребителски и на основание [чл.19, ал.1 ГПК](#) е неарбитражен, независимо от предвидена алтернативна арбитражна клауза, предвиждаща, че споровете между страните могат да се разрешават и чрез арбитраж, при изрично посочена компетентност на Арбитражния съд при Асоциация БЪЛГАРСКИ АРБИТРАЖЕН СЪД. Поради това постановените по тях арбитражни решения са прогласени за нищожни на основание [чл. 47, ал. 2 ЗМТА](#).

С оглед изложеното, въззивният съд намира, че настоящия спор е подведомствен на съда и в този смисъл обжалваното решение е допустимо.

По правилността на обжалваното решение.

Съгласно разясненията, дадени в ППВС № 1/28.05.1979 г. начална липса на основание по смисъла на чл.55, ал. 1, пр.1-во от ЗЗД е налице когато още при самото предаване на престацията, респ. - получаване на същата, липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго лице. Липса на основание е налице **при нищожен акт**, респ. - след обявяване на унищожаемост или при пълна липса на правоотношение. За основателност на иска по чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, ищецът носи доказателствената тежест да установи по делото факта, че е дал имуществено благо на ответника, а в тежест на ответника е да докаже, че полученото от него имущественото благо не е лишено от основание, т. е. че съществува правно призната причина за разместването на благата, което му дава право да задържи полученото.

В настоящия случай по делото е безспорно установено, че задължението по Договор за бизнес кредит №8171/12.04.2022г. изцяло е предсрочно погасено от страна на Т. М. Т.. С влязло в сила решение по гр.дело №1962/2023г. по описа на Районен съд – С. е прогласена нищожност на клаузата на чл.2.4, (е), (ii) от Договор за бизнес кредит №8171/12.04.2022г., предвиждаща такса за предсрочно погасяване и на клаузата на чл.2.4, (е), (iii) от Договор за бизнес кредит №8171/12.04.2022 г., предвиждаща такса при частично предсрочно погасяване.

Видно от заключението на съдебно – счетоводната експертиза, заплатената от Т. М. Т. такса за предсрочно погасяване е в размер на 7 801, 62 евро с левова равностойност 15 258, 64 лв.

С оглед изложеното, съдът приема за безспорно, че заплатената от Т. М. Т. сума в размер на 7 801, 62 евро, с левова равностойност 15 258, 64 лв. е получена от „Л.“ АД при начална липса на основание, с оглед разясненията, дадени в ППВС № 1/ 28.05.1979 г., поради нищожност на клаузата на чл.2.4, (е), (ii) от Договор за бизнес кредит №8171/12.04.2022г., тъй като към момента на самото получаване не е налице основание за преминаване на блага от имуществото на ищеца в имуществото на ответника. Поради изложеното, предявеният иск от Т. М. Т. против „Л.“ АД е основателен за сумата от 7 801, 62 евро, с левова равностойност 15 258, 64 лв. и следва да бъде уважен. В този размер искът е уважен и от РС, чието решение настоящата инстанция намира за правилно **в обжалваната част, поради което следва да го потвърди.**

По отговорността за разноските:

Въззивникът „Л.“ АД е направил възражение за прекомерност на заплатеното от Т. М. Т. адвокатско възнаграждение в размер на 1 773, 31 лв.

Съдът като взе предвид решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, фактическа и правна сложност по делото пред въззивната инстанция, обжалваемият интерес, факта, че е проведено само едно съдебно заседание, на което адв. М. се е явил намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение **в размер на 1 773, 31 лв. не е прекомерно.** Освен това размерът на

адвокатското възнаграждение, определен съгласно чл.7 ал.2 т.3 на Наредба №1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, при обжалваемия интерес от 15 258, 64 лв., възлиза на 1 773, 27 лв.

С оглед изхода на делото „Л.“ АД следва да заплати на Т. М. Т. направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение **в размер на 1 773, 31 лв. /906, 68 евро./**

По подадената частната жалба от „Л.“ АД против определение № 1948/01.07.2025 г., постановено по гр.д. № 2404/2024 г. по описа на Районен съд – С., с което е оставена без уважение молбата на „Л.“ АД за изменение на решението в частта за разноските, съдът приема следното:

Предвид даденото тълкуване с решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22, СЕС посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

В случая следва да се вземе предвид, че интересът по делото пред първоинстанционния съд е в сравнително висок размер, вида и количеството на извършената работа от процесуалния представител се изразява в подаването на искова молба, вземане на становище по възраженията на ответното дружество. Адвокатът на ищеца е взел участие в проведените две открити съдебни заседания в РС, в които са събирани доказателства и е изслушана съдебно – счетоводна експертиза. Доколкото съдът не е длъжен да се съобразява с посочените в Наредбата минимума, намира, че определ.то възнаграждение удовлетворява критериите справедливост и разумност на разноските, тъй като са отчетени всички релевантни за това обстоятелства. С оглед на изложеното, въззивният съд намира, че присъденото в първоинстанционното производство адвокатско възнаграждение в размер на 2 200 лв. се явява разумно и пропорционално, не е прекомерно и не е налице основание за неговото намаляване.

Предвид гореизложеното, въззивният съд намира, че определение №1948/01.07.2025 г., постановено по гр.д. № 2404/2024 г. по описа на Районен съд – С. е правилно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №443/13.05.2025 г., постановено по гр. д. №2404/2024 г. по описа на Районен съд – С. **в обжалваната част.**

ОСЪЖДА „Л.“ АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр.

П.** да заплати на Т. М. Т., ЕГН *****, с адрес гр.С., ** направените във въззивното производство разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 906, 68 евро./деветстотин и шест евро и 68 цента/.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 1948/01.07.2025 г., постановено по гр.д. № 2404/2024 г. по описа на Районен съд – С..

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

ЧЛ.ве:

1. _____

2. _____